

The next place can be given to the New York Public Library (New York City, United States of America), which is the second-largest public library in the United States and is well-known for its symbolic main branch on Fifth Avenue. The New York Public Library (NYPL) was organized in 1895 employing a combination of private philanthropy and government support. Its creation became possible due to the efforts of several individuals, including John Bigelow, Samuel J. Tilden, and Andrew Carnegie. The library was officially established when the New York State Legislature merged the Astor Library, the Lenox Library, and the Tilden Trust to form the NYPL system. It contains over 53 million items, including rarified manuscripts, first editions, and archival materials.

The Biblioteca Nacional de España (National Library of Spain), located in Madrid, was officially opened to the public as the National Library in 1712 during the reign of King Philip V of Spain and his minister, Cardinal Giulio Alberoni. The library's origin goes back to the XVI century when it had the name of the Royal Library. The Biblioteca Nacional de España is the largest library in Spain and holds a vast collection of over 26 million items, including exceptional books, manuscripts, and historical documents dating back to the Middle Ages.

And now, let's go to Asia, where another great library is located: Beijing, China. The National Library of China (NLC) was founded in 1909 during the Qing Dynasty. Its establishment was the result of efforts by Liang Qichao, a prominent Chinese scholar, journalist, and reformer, along with other intellectuals of the time. Liang Qichao defended the idea of creating a national library in order to stimulate education and literacy in China. The NLC initially had the name of the Capital Library of Beijing (now Beijing) and experienced several name changes before it officially became the National Library of China in 1950.

And finally, last but not least, the Staatsbibliothek zu Berlin (Berlin, Germany), or Berlin State Library, was founded by Frederick William III of Prussia in 1661. At first, established as the «Kurfürstliche Bibliothek» (Electoral Library), it was the library of the Prussian rulers. Over the centuries, it transformed into one of the most prestigious libraries in Germany, with over 11 million items, including rare manuscripts, incunabula, and historical archives.

These ten libraries can be considered monuments to human intellect and curiosity, which preserve the collective wisdom of ancient and modern civilizations. All libraries of the world are guardians of knowledge.

СЕКЦІЯ:

УКРАЇНСЬКЕ МОВОЗНАВСТВО ТА СВІТОВА ЛІТЕРАТУРА
В КОНТЕКСТІ МІЖКУЛЬТУРНОЇ КОМУНІКАЦІЇ ХХІ СТОЛІТТЯ

Л. Міміна

**СУЧАСНИЙ ЛІТЕРАТУРНИЙ КАНОН:
МНОЖИННІСТЬ ВИЗНАЧЕНЬ ТА МНОЖИНА ІНТЕРПРЕТАЦІЙ**

L. Mitina

**THE MODERN LITERARY CANON:
MULTIPLICITY OF DEFINITIONS AND PLURALITY OF INTERPRETATIONS**

Канон, з грецької — «палиця», набуває значення «правило», «норма» у V ст. до н. е. (трактат «Канон» грецького скульптора Поліклета), наразі — «одне з основних

понять літератури (мистецтва), сукупність обов'язкових для певного періоду правил та прийомів, зразок досконалості, найвищий критерій естетичної цінності, що формується шляхом перетворення художньої семантики та символіки на еталонну» (Юрій Ковалів).

Має множинні визначення (як і поняття літератури), численні інтерпретації і неоднозначні трактування, які стосуються як самого поняття, так і процесу канонізації, що стало нормою для сучасного літературознавства, або створило канон визначень літературного канону, у якому канон — це:

1) за Тамарою Гундоровою:

- «список творів чи авторів», а також критеріїв і стандартів «формування такого списку»;

2) за Гаролдом Блумом:

- «перелік текстів у навчальних закладах» (первісно) «з тієї літератури, котра накопичилася упродовж літературної історії»;
- «ставлення кожного окремого читача й автора до книг, котрі залишилися з усього того, що було написано» на протигагу «списку книг для обов'язкового читання»;
- «результат вибору між творами, котрі борються один з одним за виживання»;
- «міністр смерті», якого ми створили, «бо ми смертні і постійно не встигаємо» читати те, що увійшло до нього»;
- «високий неспокій, як і кожен сильний літературний твір — високий неспокій його автора»;
- суперечна, нецілісна і нестабільна структура, нетотожна жодному існуючому списку імен і творів, тому що «якби це було можливим, то такий список став би ще одним фетишем, тобто ще одним товаром»;
- «мистецтво літературної Пам'яті»;
- «система взаємозв'язків та взаємовпливів між ключовими творами західної культури» (у версії Соломії Павличко);

3) за Соломією Павличко:

- «канон прізвищ, з яких складається так звана класична традиція, відповідно, канон текстів, які стоять за цими прізвищами»;
- центр, матриця, «за якою звіряються маргінеси»;
- система «певних привілеїв», а «не охоплення всіх достойних»;

4) за Френком Кермоудом

- засіб «упорядкування наших думок про історію літератури та мистецтва»;
- «надзвичайно цінна категорія в інституалізації нашої літературної освіти»;
- засіб контролювання тексту, один із його рівнів — «обслуговування соціальних інтересів»;
- інституціональна форма «для вишикування людей за ідеалізованими позиціями, які я називаю граматикою»;
- категорія, що базується «на дескриптивності та нормативності вимог. Ми не можемо уникнути власних суджень, оцінюючи інших»;

5) за Тамарою Денисовою:

- «мейнстрім», ядро літературного процесу, «договірна система, орієнтована на кожного»;
- неоднорідна полісемантична категорія, відкрита «для подальшої трансформації»;

- «живий організм, змінний у часі і просторі»;
- «поліфункціональний» організатор «всіх форм і видів літературних досліджень»;
- «химера ідеалу», що «вимагає серйозного ставлення до принципу ідеалізації»;
- «прапор соціальної групи»;
- «певне сугероване “підсвідоме”, “архетипічне” в ментальності учасника культурного / літературного процесу ХХІ ст.»;
- «носіє пам'яті жанру», що «підтримує родові ознаки» та «може функціонувати лише за континуальності різних видів художньої умовності»;
- «основа будь-якого навчального плану. Проте навчальних планів / програм / проектів незліченна кількість, і кожний навчальний процес має відповідати окремому канону»;
- «стандарт освіти»;
- «орієнтир організації процесу, тобто стрижень структурування історії літератури»;
- «узагальнювальна величина при вивченні самого корпусу літератури в її різноманітних виявах»;
- «принцип рецепції», основоположний «для визнання тексту як повноцінного художнього твору»;

б) за Семюелем Джонсоном:

- селектор «при відборі запам'ятовування традицій та ідеалів»;

7) за Чарльзом Альтієрі:

- основа оцінювання твору, що «складається з рецепції та оцінки (цінність та поцінування). Водночас найфундаментальніша якість літературного поцінування» — то «мінливість та диверсифікація».

Використовується для всіх компонентів літературного процесу як окремо, так і в різних комбінаціях, що створює відповідні множини літературознавчих канонів, а також з окремими поняттями літературознавства, філології, культурології, філософії, соціології тощо, які формують додаткові множини літературного канону. До складу означених множин входять, зокрема, наступні канони:

- етапів розвитку літератури (Давнього Сходу, Античності, Середніх віків, Відродження тощо), кожний з яких має відповідну ієрархічну структуру;
- літературних епох (теократична, аристократична, демократична, хаотична — за Джамбаттиста Віко у версії Гаролда Блума);
- художньо-творчих методів (наївний тотемізм, міфологічний реалізм античності, символізм середньовіччя, реалізм Відродження, бароко, класицизм тощо);
- жанрові з відповідними видами («новела, оповідання, роман, ода, елегія, романс, поема, трагедія, комедія, дума, історична пісня, казка тощо» — Юрій Ковалів), підвидами та різновидами — «віршових форм у вірші», «нарративних форм у прозі» (Соломія Павличко), причому «у кожен історичний період одні жанри вважають більш канонічними, ніж інші» (Гаролд Блум);
- «твердих строфічних форм (сонет, тріолет, октава, рубаї)» (Юрій Ковалів);
- «американська романтична повість», «канонічний роман», «журналістський роман», «канонічне уникання істини», «канонічний критик», «канонічна наполегливість та “непорушність”» (Гаролд Блум);
- «модерністський канон» (Г'ю Кеннер);

- «західний канон» — дослідник і автор терміну Гаролд Блум до цього канону включив Коран та «перші літературні тексти санскритом, оскільки вони суттєво вплинули на Західний канон», при цьому давньокитайську літературу не було додано, оскільки вона «рідко знаходить адекватне відображення у доступних нам перекладах»;
  - «сучасний німецький літературний канон» (Аляйда Ассман);
  - «соцреалістичний канон в українській літературі» (Уляна Федорів);
  - «субканон китайської жіночої прози» як «гендерна диференціація літературного канону» (Наталія Ісаєва) тощо.
- Значимо, що деякі різнорівневі комбінації канонів є суперечливими або неіснуючими, наприклад (за Гаролдом Блумом):
- «Волт Вітмен — центр американського канону», але «офіційного американського літературного канону ніколи не було й бути не може»;
  - «“американський класицизм” — це оксюморон, водночас «класицизм французький» — міцна традиція» тощо.
- Отже, наведені множинні визначення та численні інтерпретації є характерною відзнакою сучасного літературного канону.

О. Решетілова, К. Прокоф'єва

УКЛАДАННЯ МІЖНАРОДНОГО ДОГОВОРУ КУПІВЛІ-ПРОДАЖУ В АСПЕКТІ ФАХОВОЇ ТА ДІЛОВОЇ ДВОМОВНОЇ КОМУНІКАЦІЇ

О. Reshetilova, K. Prokofieva

CONCLUSION OF AN INTERNATIONAL PURCHASE-SALE AGREEMENT IN THE ASPECT OF PROFESSIONAL AND BUSINESS BILINGUAL COMMUNICATION

Більшість міжнародних договорів купівлі-продажу, що укладаються організаціями різних форм власності в Україні, страждають недостатньо чіткою регламентацією умов їх виконання, тому необхідно дослідити їх структуру та умови узгодження. Підготовка та укладання договору міжнародної купівлі-продажу товару — це особливий і трудомісткий процес зі складним правовим характером. Передусім він обумовлений дією як внутрішніх прав держави, так і сильною роллю міжнародних договорів та угод.

Зовнішньоторговельний контракт є документом особливим та специфічним, і тому вимагає окремого (спеціального) законодавчого регулювання. На практиці при укладанні міжнародних договорів купівлі-продажу товарів доцільно користуватися типовими договорами, що розробляються провідними міжнародними торговельними організаціями.

Укладення та оформлення договору міжнародної купівлі-продажу товарів супроводжується різними документами, переважно складеними двома мовами, кожен з яких має значення для визначення умов. У тих випадках, коли в подальшому між сторонами виникає суперечка, ці документи стають доказовою базою при розгляді справи.

Складання такого документа вимагає не тільки знання законодавства та деякої іншомовної практики, а й творчих здібностей, навичок точно і коротко формулювати умови договору, вміння виокремлювати в життєвій ситуації юридично значущі моменти. Угоди такого типу, з одного боку, визначають відносини між продавцем